

Gerőcs Péter

Pilinszkák

Emlékszem, ezerkilencszázharminchat október utolsó vasárnapján,
Pontban reggel tíz órakor kaptam életem legelső cirokseprűjét.
Azóta Sírok.
Kőkemény, rézsút beárkolt arccal, mezítelenül és véresen.

Perc

*Halljátok a vízfelszínen pipázó,
Gyönyörű öregurat?*

*És ha halljátok,
Ismeritek a tükrök
Pokolmélyi irtózatát,
Amelyben ott áll a mozdulatlan
Pillanat, a végtelen sokasága?*

*Érzitek-e a szó dobbanó
Iszonyatának reszketeg érágait,
A megtört labirintusok tékozló
Tengerét, melybe miriádnyi
Tonnáival beleroppan egyetlen,
Apró fogpiszkáló?*

És a lélekzet.

*Hallod-e a madarak süvítő
Erdejét, a világvégi órák
Zajtalan percegését?*

Perpetuum mobile

*Szeretteim egyetlen sora.
És az ajtókilincsek.*

Miért? Hogyan.

*Előttem áll.
Kicsoda?
Int felém.
Miért?
Hogyan.*

A katonák

*Robbannak a világvégi kakukkos órák.
Fekete-fehér ultraibolya.
Annyira, annyira szeretlek,
Mint a forró nemezipapucs,
Amely rálép a sivatag háztetőire.*

Bejegyzés

*Majd megint ott állunk, a mélységek
Tetején, és újra nem kérdezzük meg:
Hol vannak a kinnfelelt kerti székek,
Hol az apró pici, tűhegyéles törmelékek?*

Raszkolnyikov pillantása

*Hát ezt akartad!
Hatalmas fájdalma egy üvöltő torkolatnak,
Pisztolydörrenés a pillanat, ahogy lekésed a buszt,
És tépett szerelmes, fiatal lányok a kórházi ágyban,
És a katonák, a kamrák hűvösében guggolva,
Szemüregből előkapart véres pénzzel telefonálnak haza.
Ahogyan a lobbanó erdő, a madárraj és zománcolt vaskorlát.*

*Napkorongok hullanak alant,
S én tüzes koszorúval homlokomban,
Rettenetes taglóval törődött kezemben,
Botladozva mennék, de megállok,
Keresztbe kivont karddal ragyogsz a kamrák mélyén,
Ott is ugyanott, ahol a mélységek záporoznak,
És villámlik és mennydörög,*

S belezuhanok a kádba, a kórházi csend zománchűvösében.

Felütni a könyvet

*Amikor Tröszt Árpád átnézett a kulcslyukon, elállt a hóesés. Hajnali egy óra van, és én még mindig mozdulatlanul heve-
rek a konyha és a sötétkamra küszöbén. Anyám meghalt, és
Tröszt Árpád elejtette a cirokseprűt.*

*– Árpád? Árpád, drága gyermekem, hallod amit mondok?
Kelj fel a küszöbről, édes Árpád! Öltözz gyorsan, leesett a
hó, a téli hó! Gyere szánkózni! – Ekkor a kakukkos órák irtó-
zatos hangot adtak ki, s nekem egyszerre eszembe jutott az
első cigaretta, amit édesanyám szívott el helyettem.*

Bárcsak vége volna egyszer az életben.

*Tröszt Árpád elfordította a kulcsot, és a jobb lator
azt mondta: „ha leszállsz a keresztről, és elviszel a
Paradicsomba...” – aztán eltűnt. Már ott ült, az Atyaisten
jobbján, Tröszt Árpád pedig hajnali hat órára fölsöpörte az
egész pályaudvart.*

Hogy újra

*A liget fáit,
A villanás nélküli bizonyosság.
Egy üres áramvonal, egy futó
Szalag odalent, egy tenyérből pergő
Homok a sívatagban.*

*És újra a liget. Egy kávéfolt a terítéken,
S a nap fénylő pálcikái, mint a fésűk,
És megkondul az éjféle Hold.*

*Hártyás ujjaival felint a háztetőkre,
S örökre megáll a pillanat.
Özönlő, százezernyi raj üvöltő fájdalma
Csillámlik irtóztató és iszonyatos dörgéssel,
Villámlik a hajnali pózna, mélybe hull
Egy csecsemő sírása, s a tüzes
Erdők láthatatlan rádiorecsegésbe hasítják
Vérző ígéjét, hogy ott leszel, ahol megtalállak.*

*Ketten maradtak a ligetben, ahogy minden elmúlt.
Ő, és az egy, aki mindenkire bizonyossággal van.*

Mese

*Hol volt, hol nem volt,
Volt egyszer egy szobafestő.
Tisztább és büntelenebb,
Mint a Szeplőtlen Szűz Mária.
Soha nem sírt, a könnyeit
Felitták a falak és a padló.
Olyan gyönyörűen festett,
Mintha minden pillanatban
Anyatejet gyónna.
Senki nem festett nála szebben.
Mezítelen és magányos volt.
Korán árvaságra jutott,
És azóta csak fest –
Azt mesélik a padlók és mennyezetek.*

*Munkából hazafelé menet,
Egyszerre megállt.
A téren angyalok játszottak.
Hajszálpontosan négy.
Hajnalig nézte az angyalokat,
Akkor aztán megkövezték.*